

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

14 februarie 2008*

În cauza C-450/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Conseil d'État (Belgia), prin Decizia din 24 octombrie 2006, primită de Curte la 6 noiembrie 2006, în procedura

Varec SA

împotriva

État belge,

în prezența:

Diehl Remscheid GmbH & Co.,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues (raportor), J. Klučka, doamna P. Lindh și domnul A. Arabadjiev, judecători,

* Limba de procedură: franceza.

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Varec SA, de J. Bourtembourg și de C. Molitor, avocats;
- pentru guvernul belgian, de doamna A. Hubert, în calitate de agent, asistată de N. Cahen, avocat;
- pentru guvernul austriac, de domnul M. Fruhmann, în calitate de agent;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii B. Stromsky și D. Kukovec, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 25 octombrie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări (JO L 395, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 237), în versiunea rezultată din Directiva 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii (JO L 209, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50, denumită în continuare „Directiva 89/665”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Varec SA (denumită în continuare „Varec”), pe de o parte, și État belge (statul belgian), reprezentat de ministrul apărării, pe de altă parte, cu privire la atribuirea unui contract de achiziții publice pentru furnizarea de verigi de șenile pentru tancuri de tip „Léopard”.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

- 3 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 89/665 prevede:

„În ceea ce privește procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice incluse în domeniul de aplicare al Directivelor 71/305/CEE, 77/62/CEE și 92/50/CEE [...],

statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că deciziile luate de autoritățile contractante pot face obiectul unor căi de atac eficiente și, în special, cât mai rapide posibil, în condițiile enunțate la articolele următoare, în special la articolul 2 alineatul (7), pe motiv că deciziile menționate au încălcat dreptul comunitar în materie de contracte de achiziții publice sau normele interne de punere în aplicare a acestui drept.”

- 4 Articolul 33 din Directiva 93/36/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de bunuri (JO L 199, p. 1) abrogă Directiva 77/62/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1976 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de bunuri (JO 1977, L 13, p. 1) și prevede că trimiterile la această directivă se interpretează ca trimiteri la Directiva 93/36/CEE. În mod similar, articolul 36 din Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări (JO L 199, p. 54) abrogă Directiva 71/305/CEE a Consiliului din 26 iulie 1971 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări (JO L 185, p. 5) și prevede că trimiterile la ultima directivă menționată se interpretează ca trimiteri la Directiva 93/37.

- 5 Articolul 2 alineatul (8) din Directiva 89/665 prevede:

„În cazul în care organismele responsabile cu procedurile privind căile de atac nu sunt de natură judiciară, acestea prezintă întotdeauna motivații scrise privind deciziile adoptate. De asemenea, în astfel de cazuri, trebuie prevăzute dispoziții pentru a garanta procedurile prin care o măsură presupus ilegală luată de organismul competent privind căile de atac sau orice presupusă deficiență în exercitarea competențelor acordate acestuia poate face obiectul unei căi de atac în fața instanței sau a unei căi de atac în fața unui alt organism care este o instanță sau tribunal în înțelesul articolului [234 CE] și este independent atât față de autoritatea contractantă, cât și de organismul competent privind căile de atac.

Membrii unui astfel de organism independent sunt numiți și eliberați din funcție în aceleași condiții ca și membrii corpului magistraților în ceea ce privește autoritatea responsabilă cu numirea acestora, durata mandatului lor și inamovibilitatea acestora. Cel puțin președintele acestui organism independent are calificările juridice și profesionale ale unui membru al corpului magistraților. Organismul independent ia decizii urmând o procedură în care se audiază ambele părți, iar aceste decizii devin, prin mijloacele stabilite de fiecare stat membru, obligatorii din punct de vedere legal.”

- 6 Conform articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/36, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1997 (JO L 328, p. 1, denumită în continuare „Directiva 93/36”):

„Autoritatea contractantă comunică fiecărui candidat sau ofertant respins, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, motivele respingerii candidaturii sau ofertei sale, iar fiecărui ofertant care a prezentat o ofertă acceptabilă, caracteristicile și avantajele referitoare la oferta selectată, precum și numele adjudecatarului.

Cu toate acestea, autoritățile contractante pot decide să nu comunice anumite informații privind atribuirea contractelor, prevăzute în paragraful precedent, în cazurile în care dezvăluirea respectivelor informații ar împiedica punerea în aplicare a legislației, ar fi contrară interesului public, ar aduce atingere intereselor comerciale legitime ale întreprinderilor publice sau private sau ar aduce atingere concurenței loiale dintre furnizori.” [traducere neoficială]

- 7 Articolul 9 alineatul (3) din Directiva 93/36 prevede:

„Autoritățile contractante care au atribuit un contract vor face cunoscut rezultatul printr-un anunț. Totuși, anumite informații privind atribuirea contractului pot să

nu fie publicate în anumite cazuri în care dezvăluirea lor ar împiedica punerea în aplicare a legislației, ar fi contrară interesului public, ar aduce atingere intereselor comerciale legitime ale întreprinderilor publice sau private sau ar aduce atingere concurenței loiale dintre furnizori.” [traducere neoficială]

8 Articolul 15 alineatul (2) din aceeași directivă prevede:

„Autoritățile contractante vor respecta pe deplin natura confidențială a oricărei informații furnizate de către furnizori.” [traducere neoficială]

9 Prevederile articolului 7 alineatul (1), ale articolului 9 alineatul (3) și ale articolului 15 alineatul (2) din Directiva 93/36 au fost preluate în esență la articolul 6, la articolul 35 alineatul (4) al cincilea paragraf și, respectiv, la articolul 41 alineatul (3) din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (JO L 134, p. 114, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 116).

Reglementarea națională

10 Articolul 87 din Decretul Regentului din 23 august 1948 de stabilire a procedurii la secția administrativă a Conseil d'État (arrêté du Régent déterminant la procédure devant la section d'administration du Conseil d'État) (*Moniteur belge* din 23-24 august 1948, p. 6821) prevede:

„Părțile, consilierii acestora și comisarul guvernului pot consulta dosarul cauzei la grefă.”

- 11 Conform articolului 21 al treilea și al patrulea paragraf din Legile privind Conseil d'État, coordonate la 12 ianuarie 1973 (*Moniteur belge* din 21 martie 1973, p. 3461):

„În cazul în care pârâtul nu transmite dosarul administrativ în termenul stabilit, fără a aduce atingere articolului 21 bis, faptele citate de reclamant se consideră probate, cu excepția cazului în care aceste fapte sunt în mod vădit inexacte.

În cazul în care dosarul administrativ nu se află în posesia pârâtului, acesta trebuie să informeze camera sesizată cu acțiunea respectivă. Aceasta poate dispune depunerea dosarului administrativ sub sancțiunea unor penalități cu titlu cominatoriu conform dispozițiilor articolului 36.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 12 La 14 decembrie 2001, État belge a lansat procedura de atribuire a unui contract de achiziții publice pentru furnizarea de verigi de șenile pentru tancuri de tip „Léopard”. Doi ofertanți au depus câte o ofertă, și anume Varec și Diehl Remscheid GmbH & Co. (denumită în continuare „Diehl”).
- 13 În cursul examinării acestor oferte, État belge a considerat că oferta depusă de Varec nu întrunea condițiile tehnice de selectare și că prezenta neregularități. Pe de altă parte, État belge a considerat că oferta prezentată de Diehl întrunea toate condițiile de selectare, că era conformă și că prețurile acesteia erau normale. În consecință, État belge a atribuit contractul societății Diehl prin Decizia ministrului apărării din 28 mai 2002 (denumită în continuare „decizia de atribuire a contractului”).

- 14 La 29 iulie 2002, Varec a introdus o acțiune la Conseil d'État (Consiliul de Stat) prin care solicita anularea deciziei de atribuire a contractului. Diehl a fost admisă în calitate de intervenient.
- 15 Dosarul pe care État belge l-a transmis către Conseil d'État nu includea oferta prezentată de Diehl.
- 16 Varec a solicitat ca această ofertă să fie depusă la dosar. Aceeași cerere a fost formulată de către Auditeur din cadrul Conseil d'État, însărcinat să elaboreze un raport (denumit în continuare „Auditeur”).
- 17 La 17 decembrie 2002, État belge a depus la dosar oferta prezentată de Diehl, precizând că în aceasta nu figurau nici planurile verigii propuse, nici elementele constitutive ale acesteia. État belge a arătat că, în conformitate cu caietul de sarcini și la cererea Diehl, restituise elementele respective ofertantului menționat. État belge a adăugat că, pentru acest motiv, nu putea depune la dosar aceste elemente și că, dacă era indispensabil ca acestea să figureze la dosar, atunci se impunea să se solicite societății Diehl furnizarea acestora. État belge a mai amintit că Varec și Diehl au păreri contradictorii cu privire la drepturile de proprietate intelectuală aferente planurilor în discuție.
- 18 Printr-o scrisoare din aceeași zi, Diehl a informat Auditeur că oferta sa, astfel cum a fost depusă la dosar de către État belge, conține date și informații confidențiale și că, prin urmare, se opunea ca părți terțe, inclusiv Varec, să poată lua cunoștință de aceste date și informații confidențiale referitoare la secrete comerciale incluse în această ofertă. Într-adevăr, potrivit Diehl, anumite pasaje din anexele 4, 12 și 13 la oferta sa conțin date precise cu privire la revizuirile exacte ale planurilor de fabricare aplicabile, precum și la procesul industrial.

- 19 În raportul său din 23 februarie 2006, Auditeur a concluzionat în sensul anulării deciziei de atribuire a contractului pentru motivul că „în lipsa unei colaborări loiale a părții adverse la buna administrare a justiției și la un proces echitabil, singura sancțiune constă în anularea actului administrativ a cărui legalitate nu este probată ca urmare a unui procedeu constând în sustragerea unor înscrisuri de la dezbateră în contradictoriu”.
- 20 État belge a contestat această concluzie, solicitând Conseil d’État să se pronunțe cu privire la problema respectării confidențialității înscrisurilor din oferta prezentată de Diehl conținând informații privind secrete comerciale care fuseseră depuse la dosar în cadrul procedurii în fața instanței menționate.
- 21 În aceste condiții, Conseil d’État a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 1 [alineatul] (1) din Directiva 89/665 [...], coroborat cu articolul 15 [alineatul] (2) din Directiva 93/36 [...] și cu articolul 6 din Directiva 2004/18 [...], trebuie interpretat în sensul că organismul responsabil cu procedurile privind căile de atac prevăzute de acest articol trebuie să garanteze confidențialitatea și dreptul la respectarea secretelor comerciale conținute în dosarele care îi sunt comunicate de părțile la acțiune, inclusiv de autoritatea contractantă, organul respectiv având totuși dreptul să cunoască el însuși și să ia în considerare astfel de informații?”

Cu privire la admisibilitate

- 22 Varec arată că, pentru soluționarea litigiului cu care este sesizat Conseil d’État, nu este necesar un răspuns al Curții la întrebarea preliminară.

- 23 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri prevăzute la articolul 234 CE, întemeiată pe o clară separare a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, orice apreciere a faptelor este de competența instanței naționale. De asemenea, numai instanța națională sesizată cu acțiunea principală și care trebuie să își asume responsabilitatea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, întrucât întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului comunitar, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 25 februarie 2003, IKA, C-326/00, Rec., p. I-1703, punctul 27, Hotărârea din 12 aprilie 2005, Keller, C-145/03, Rec., p. I-2529, punctul 33, și Hotărârea din 22 iunie 2006, Conseil général de la Vienne, C-419/04, Rec., p. I-5645, punctul 19).
- 24 Curtea a hotărât de asemenea că, în circumstanțe excepționale, este îndreptățită să analizeze condițiile în care este sesizată de către instanța națională, în scopul de a-și verifica propria competență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 1981, Foglia, 244/80, Rec., p. 3045, punctul 21). Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai în cazul în care rezultă în mod vădit că interpretarea dreptului comunitar solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema ridicată este de natură ipotetică sau când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 13 martie 2001, PreussenElektra, C-379/98, Rec., p. I-2099, punctul 39, Hotărârea din 22 ianuarie 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Rec., p. I-607, punctul 19, și Hotărârea Conseil général de la Vienne, citată anterior, punctul 20).
- 25 Trebuie să se arate că, în speță, situația este diferită. În această privință, se poate observa că, în cazul în care Conseil d'État urmează concluziile prezentate de Auditeur, acesta va trebui să anuleze decizia de atribuire a contractului care este atacată în fața sa, fără a analiza litigiul pe fond. În schimb, dacă dispozițiile de drept comunitar a căror interpretare este solicitată de către instanța de trimitere justifică tratamentul confidențial al elementelor dosarului în discuție în acțiunea principală, aceasta din urmă va putea să procedeze la examinarea litigiului pe fond. Aceste argumente permit să se considere că interpretarea dispozițiilor menționate este necesară pentru soluționarea acțiunii principale.

Cu privire la fond

- 26 În cadrul întrebării adresate Curții de către instanța de trimitere, aceasta din urmă menționează atât Directiva 93/36, cât și Directiva 2004/18. Întrucât aceasta din urmă a înlocuit Directiva 93/36, este necesar să se determine în raport cu care dintre aceste două directive trebuie examinată întrebarea respectivă.
- 27 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, se prezumă în general că normele de procedură se aplica tuturor litigiilor în curs la momentul intrării lor în vigoare, spre deosebire de normele de fond, care, de regulă, sunt interpretate în sensul că nu au în vedere, în principiu, situații apărute anterior intrării lor în vigoare (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, Rec., p. I-2049, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 28 Acțiunea principală are ca obiect dreptul la protecția informațiilor confidențiale. După cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, un astfel de drept reprezintă în esență un drept material, chiar dacă punerea în aplicare a acestuia poate avea efecte procedurale.
- 29 Dreptul respectiv s-a concretizat în momentul în care Diehl și-a prezentat oferta în cadrul procedurii de atribuire a contractului în cauză în acțiunea principală. Întrucât această dată nu a fost precizată în decizia de trimitere, trebuie să se considere că aceasta se situează între 14 decembrie 2001, data cererii de oferte, și 14 ianuarie 2002, data deschiderii ofertelor.
- 30 În această perioadă, Directiva 2004/18 nu fusese adoptată. Rezultă că, în privința acțiunii principale, trebuie luate în considerare dispozițiile Directivei 93/36.

- 31 Directiva 89/665 nu conține nicio dispoziție care să reglementeze în mod explicit problema protecției informațiilor confidențiale. În această privință, este necesar să se facă trimitere la dispozițiile generale ale acestei directive și în special la articolul 1 alineatul (1) din aceasta.
- 32 Această ultimă dispoziție prevede că, în ceea ce privește procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice incluse în domeniul de aplicare, printre altele, al Directivei 93/36, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că deciziile luate de autoritățile contractante pot face obiectul unor căi de atac eficiente, pe motiv că deciziile menționate au încălcat dreptul comunitar în materie de contracte de achiziții publice sau normele interne de punere în aplicare a acestui drept.
- 33 Întrucât Directiva 89/665 are ca obiect garantarea respectării dreptului comunitar în materie de contracte de achiziții publice, articolul 1 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat atât în lumina dispozițiilor Directivei 93/36, cât și a altor dispoziții ale dreptului comunitar în materie de contracte de achiziții publice.
- 34 Obiectivul principal al normelor comunitare în materie de contracte de achiziții publice constă în deschiderea spre o concurență nedenaturată în toate statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 ianuarie 2005, Stadt Halle și RPL Lochau, C-26/03, Rec., p. I-1, punctul 44).
- 35 Pentru a realiza acest obiectiv, se impune ca autoritățile contractante să nu divulge informații referitoare la proceduri de atribuire a contractelor de achiziții publice al căror conținut ar putea fi utilizat pentru a denatura concurența, fie în cadrul unei proceduri de atribuire în curs, fie în cadrul unor proceduri de atribuire ulterioare.

36 În plus, atât prin natura acestora, cât și potrivit sistemului reglementării comunicării în materie, procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice sunt fondate pe o relație de încredere între autoritățile contractante și operatorii economici care participă la aceste proceduri. Aceștia din urmă trebuie să poată comunica autorităților contractante respective orice informații utile în cadrul procedurii de atribuire, fără a se teme că acestea vor comunica terților informații a căror divulgare ar putea fi prejudiciabilă pentru operatorii respectivi.

37 Pentru aceste motive, articolul 15 alineatul (2) din Directiva 93/36 prevede că autoritățile contractante au obligația de a respecta caracterul confidențial al tuturor informațiilor puse la dispoziție de acești furnizori.

38 În cadrul specific al comunicării către un candidat sau un ofertant respins a motivelor respingerii candidaturii sau a ofertei acestuia, precum și în cel al publicării anunțului de atribuire a unui contract, articolul 7 alineatul (1) și articolul 9 alineatul (3) din respectiva directivă recunosc autorităților contractante posibilitatea de a nu comunica anumite informații, în cazul în care divulgarea acestora ar aduce atingere intereselor comerciale legitime ale întreprinderilor publice sau private sau ar aduce atingere concurenței loiale dintre furnizori.

39 Desigur, aceste dispoziții vizează conduita autorităților contractante. Totuși, se impune să se recunoască faptul că efectul util al acestora ar fi grav compromis dacă, în cadrul unei căi de atac formulate împotriva unei decizii luate de o autoritate contractantă referitoare la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice, toate informațiile privind această procedură de atribuire ar trebui, fără nicio limitare, puse la dispoziția autorului acestei acțiuni și chiar a altor persoane, precum intervenienții.

- 40 Într-un asemenea caz, simpla introducere a unei căi de atac ar da acces la informații care ar putea fi utilizate pentru a denatura concurența sau pentru a aduce atingere intereselor legitime ale operatorilor economici care au participat la procedura de atribuire a contractului de achiziții publice în discuție. O astfel de posibilitate ar putea chiar stimula operatorii economici să introducă acțiuni doar în simplul scop de a obține acces la secretele comerciale ale concurenților lor.
- 41 În cadrul unei asemenea acțiuni, pârâtul este autoritatea contractantă, iar operatorul economic ale cărui interese pot fi lezate nu este în mod necesar parte la litigiu și nici nu este chemat în cauză pentru a-și apăra aceste interese. Pentru acest motiv, este cu atât mai important să se prevadă mecanisme care garantează în mod corespunzător interesele unor astfel de operatori economici.
- 42 Obligațiile prevăzute în Directiva 93/36 în ceea ce privește respectarea confidențialității informațiilor de către autoritatea contractantă sunt asumate, în cadrul unei căi de atac, de către organismul responsabil cu procedura privind căile de atac. Cerința unor căi de atac eficiente prevăzută la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 89/665 coroborat cu articolul 7 alineatul (1), cu articolul 9 alineatul (3) și cu articolul 15 alineatul (2) din Directiva 93/36 impune, prin urmare, acestui organism să ia măsurile necesare pentru a garanta efectul util al dispozițiilor menționate și, prin aceasta, să asigure menținerea unei concurențe loiale, precum și protecția intereselor legitime ale operatorilor economici respectivi.
- 43 În consecință, în cadrul exercitării unei căi de atac în materie de atribuire a unui contract de achiziții publice, organismul responsabil cu această procedură trebuie să poată decide că informațiile conținute în dosarul referitor la o astfel de procedură de atribuire nu se transmit părților și avocaților acestora dacă acest lucru este necesar pentru a asigura protecția concurenței loiale sau a intereselor legitime ale operatorilor economici impusă de dreptul comunitar.

- 44 Se pune problema dacă această interpretare este conformă noțiunii de proces echitabil în sensul articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).
- 45 Într-adevăr, după cum reiese din decizia de trimitere, Varec a invocat în fața Conseil d’État că dreptul la un proces echitabil implică garantarea caracterului contradictoriu al oricărei proceduri judiciare, că principiul contradictorialității reprezintă un principiu general de drept, că își găsește temeiul în articolul 6 din CEDO și că acest principiu implică dreptul părților la un proces de a lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și pentru a le discuta.
- 46 În această privință, trebuie subliniat că articolul 6 alineatul (1) din CEDO prevede, printre altele, că „[o]rice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială [...]”. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, caracterul contradictoriu al unei proceduri reprezintă unul dintre elementele care permit să se aprecieze caracterul echitabil al acesteia, însă poate fi *pus în balanță* cu alte drepturi și interese.
- 47 Principiul contradictorialității implică, în general, dreptul părților la un proces de a lua cunoștință de probele și de observațiile prezentate în fața instanței și de a le discuta. Cu toate acestea, în anumite cazuri, poate fi necesar ca anumite informații să nu fie comunicate părților pentru a putea garanta drepturile fundamentale ale unui terț sau pentru a proteja un interes public important (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Rowe și Davis împotriva Regatului Unit din 16 februarie 2000, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-II, § 61, și Hotărârea V. împotriva Finlandei din 24 aprilie 2007, nepublicată încă în *Recueil des arrêts et décisions*, § 75).

48 Printre drepturile fundamentale care pot fi astfel protejate figurează dreptul la respectarea vieții private, consacrat la articolul 8 din CEDO și care decurge din tradițiile constituționale comune statelor membre și este reafirmat la articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000 (JO C 364, p. 1) (a se vedea în special Hotărârea din 8 aprilie 1992, Comisia/Germania, C-62/90, Rec., p. I-2575, punctul 23, și Hotărârea din 5 octombrie 1994, X/Comisia, C-404/92 P, Rec., p. I-4737, punctul 17). În această privință, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului reiese că nu se poate considera că noțiunea de viață privată trebuie interpretată ca excluzând activitățile profesionale sau comerciale ale persoanelor fizice sau juridice (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Niemietz împotriva Germaniei din 16 decembrie 1992, série A, nr. 251-B, § 29, Hotărârea Société Colas Est și alții împotriva Franței din 16 aprilie 2002, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-III, § 41, precum și Hotărârea Peck împotriva Regatului Unit din 28 ianuarie 2003, *Recueil des arrêts et décisions* 2003-I, § 57), activități care pot include participarea la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice.

49 De altfel, Curtea de Justiție a recunoscut protecția secretelor comerciale ca un principiu general (a se vedea Hotărârea din 24 iunie 1986, AKZO Chemie și AKZO Chemie UK/Comisia, 53/85, Rec., p. 1965, punctul 28, precum și Hotărârea din 19 mai 1994, SEP/Comisia, C-36/92 P, Rec., p. I-1911, punctul 37).

50 În sfârșit, menținerea unei concurențe loiale în cadrul procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice reprezintă un interes public important, a cărui apărare este admisă în temeiul jurisprudenței citate la punctul 47 din prezenta hotărâre.

51 Rezultă astfel că, în cadrul unei căi de atac formulate împotriva unei decizii luate de o autoritate contractantă referitoare la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice, principiul contradictorialității nu implică faptul că părțile au un drept de acces nelimitat și absolut la toate informațiile referitoare la respectiva procedură de atribuire care au fost depuse la organismul responsabil cu calea de atac respectivă. Dimpotrivă, acest drept de acces trebuie pus în balanță cu dreptul altor operatori economici la protecția informațiilor confidențiale și a secretelor comerciale ale acestora.

- 52 Principiul protecției informațiilor confidențiale, precum și a secretelor comerciale trebuie pus în aplicare astfel încât să fie compatibil cu cerințele unei protecții juridice efective și cu respectarea dreptului la apărare al părților în litigiu (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 13 iulie 2006, *Mobistar*, C-438/04, Rec., p. I-6675, punctul 40) și, în cazul unei căi de atac în fața unei instanțe sau al unei căi de atac în fața unui alt organism care este o instanță sau tribunal în înțelesul articolului 234 CE, astfel încât să se asigure respectarea faptului că procedura, în ansamblul său, respectă dreptul la un proces echitabil.
- 53 În acest scop, organismul responsabil cu procedurile privind căile de atac trebuie în mod necesar să poată dispune de informațiile necesare pentru a se putea pronunța în cunoștință de cauză, inclusiv de informațiile confidențiale și de secretele comerciale (a se vedea, prin analogie, Hotărârea *Mobistar*, citată anterior, punctul 40).
- 54 Având în vedere prejudiciul extrem de grav care ar putea rezulta din comunicarea ilegală a anumitor informații către un concurent, organismul menționat trebuie ca, înainte de a comunica aceste informații unei părți la litigiu, să dea posibilitatea operatorului economic vizat să invoce caracterul confidențial sau de secret comercial al acestora (a se vedea, prin analogie, Hotărârea *AKZO Chemie și AKZO Chemie UK/Comisia*, citată anterior, punctul 29).
- 55 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 1 alineatul (1) din Directiva 89/665, coroborat cu articolul 15 alineatul (2) din Directiva 93/36, trebuie interpretat în sensul că organismul responsabil cu procedurile privind căile de atac prevăzute la articolul 1 alineatul (1) menționat trebuie să garanteze confidențialitatea și dreptul la respectarea secretelor comerciale cu privire la informații conținute în dosarele care îi sunt comunicate de către părțile la litigiu, în special de către autoritatea contractantă, organismul respectiv având totuși dreptul să cunoască el însuși aceste informații și să le ia în considerare. Este de competența acestui organism să decidă în ce măsură și potrivit căror modalități se impune garantarea confidențialității și a secretului acestor informații, în lumina cerințelor unei protecții juridice efective și a respectării dreptului la apărare al părților la litigiu și, în cazul unei căi de atac în fața unei instanțe sau al unei căi de atac în fața unui alt organism care este o instanță sau tribunal în înțelesul articolului 234 CE, pentru ca procedura, în ansamblul său, să respecte dreptul la un proces echitabil.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, în versiunea rezultată din Directiva 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii, coroborat cu articolul 15 alineatul (2) din Directiva 93/36/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de bunuri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1997, trebuie interpretat în sensul că organismul responsabil cu procedurile privind căile de atac prevăzute la articolul 1 alineatul (1) menționat trebuie să garanteze confidențialitatea și dreptul la respectarea secretelor comerciale cu privire la informații conținute în dosarele care îi sunt comunicate de către părțile la litigiu, în special de către autoritatea contractantă, organismul respectiv având totuși dreptul să cunoască el însuși aceste informații și să le ia în considerare. Este de competența acestui organism să decidă în ce măsură și potrivit căror modalități se impune garantarea confidențialității și a secretului acestor informații, în lumina cerințelor unei protecții juridice efective și a respectării dreptului la apărare al părților în litigiu și, în cazul unei căi de atac în fața unei instanțe sau al unei căi de atac în fața unui alt organism care este o instanță sau tribunal în înțelesul articolului 234 CE, pentru ca procedura, în ansamblul său, să respecte dreptul la un proces echitabil.

Semnături